

Sygn. akt III KK 222/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

SSA del. do SN Jacek Błaszczyk

Protokolant Jolanta Włostowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy,
w sprawie P. K.

skazanego z art. 280 § 1 kk i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 lutego 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego od
wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 24 lutego 2012 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2012 r., wydanym na posiedzeniu w trybie art. 343 § 6 k.p.k., w uwzględnieniu wniosku prokuratora, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k., Sąd Rejonowy w G. uznał P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że „w dniu 29 października 2011 roku w G., dokonał rozboju na osobie D. N. w ten sposób, że używając wobec niego miotacza gazu, oraz uderzając go rękami po całym ciele doprowadził go do stanu bezbronności powodując obrażenia ciała w postaci otarcia naskórka z tyłu szyi z odcisniętym splotem łańcuszka, obrzęku z krwawymi wybroczynami w okolicy za prawym uchem, otarcia naskórka w okolicy prawej strony łopatki i innych naruszających czynności narządu jego ciała na okres poniżej 7 dni, a następnie zabrał mu w celu przywłaszczenia – po uprzednim zerwaniu z szyi – złoty łańcuszek z przewieszką z wizerunkiem Matki Bożej, oraz telefon komórkowy m-ki Samsung o łącznej wartości 2500 zł na szkodę w/wymienionego pokrzywdzonego”, tj. przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za to skazał go na uzgodnioną karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, oddając oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora sądowego.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 2 marca 2012 r.

W dniu 20 czerwca 2012 r. kasację w niniejszej sprawie, na niekorzyść skazanego, wniósł – na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. – Prokurator Generalny. Zaskarżył on powołane wyżej orzeczenie w całości zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu przez sąd wniosku prokuratora o skazanie P. K. bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionej z nim kary za występki zagrożony karą przekraczającą 10 lat, w sytuacji gdy wydanie wyroku w tym trybie było niedopuszczalne”. Przy tak sformułowanym zarzucie autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania. Stanowisko to podtrzymał w toku rozprawy kasacyjnej uczestniczący w niej prokurator, z tym że wniósł o przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji właściwemu miejscowo.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie można odmówić racji Prokuratorowi Generalnemu, który w wywiedzionej na niekorzyść skazanego kasacji podniósł, że wydany w niniejszej sprawie – w

trybie konsensualnym – wyrok zapadł z rażącym i mającym przy tym istotny wpływ na jego treść naruszeniem wskazanych w zarzucie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia przepisów prawa procesowego.

Zgodnie z regulacją art. 335 § 1 k.p.k. prokurator może umieścić w akcie oskarżenia wnioski o wydanie, bez przeprowadzenia rozprawy, wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary lub środka karnego, wyłącznie wówczas, gdy przedmiotem postępowania jest występki zagrożony karą nieprzekraczającą 10 lat pozbawienia wolności. Tymczasem oskarżony P. K. stanął pod zarzutem popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k., którego górna granica ustawowego zagrożenia określona została przez ustawodawcę na 12 lat pozbawienia wolności.

Oczywiste w tym stanie rzeczy jest, że przy tak wadliwym – niespełniającym warunku formalnego – wniosku, obowiązkiem sądu meriti było postąpienie po myśli art. 343 § 7 k.p.k., a więc po stwierdzeniu, że nie zachodzą podstawy do jego uwzględnienia, skierowanie sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych. Procedując na posiedzeniu, Sąd powielił błąd prokuratora w wyniku czego doszło do wydania zaskarżonego wyroku w niedopuszczalnym w tym wypadku trybie, a tym samym uchybienia przepisom art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k.

Trafność sformułowanego w kasacji zarzutu oraz jej wniesienie, na niekorzyść skazanego, przed upływem terminu określonego w art. 524 § 3 k.p.k., implikowało jej uwzględnienie, uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Ponieważ zgodnie z § 1 pkt 14 lit. a oraz § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz. U. 2012, poz. 1121), z dniem 1 stycznia 2013 r. zniesiony został Sąd Rejonowy w G., zaś sprawy z właściwości tego sądu przekazane zostały do właściwości Sądu Rejonowego w Ł. (§ 3 pkt 19 lit a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych – Dz. U. 2012, poz. 1223), tenże sąd i jego Wydział Karny Zamiejscowy w G. wskazany został jako sąd instancji a quo właściwy miejscowo do ponowienia procesu.

Procedując powtórnie Sąd ten rozpozna wniesiony przez prokuratora akt oskarżenia przeciwko P. K. o czyn z art. 280 § 1 k.k. na zasadach ogólnych.

Z tych powodów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.